

Krajský soud v Ostravě

Havlíčkovo nábř. č. 34

728 81 Ostrava 1

V Brně dne 25. února 2020
Ke sp. zn. **32 Icm 2312/2017**
(KSOS 25 INS 10525 / 2016)
Naše sp. zn. OKD26/Maj

Žalobce: **Ing. Lee Louda, Ph.D.**, IČ: 693 26 681, se sídlem Vodičkova 41, PSČ 110 00 Praha 1, insolvenční správce dlužníka **Správa pohledávek OKD, a.s.**, IČ: 26863154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 (dále také jen „**Insolvenční správce**“)

Právně zastoupen: **JUDr. Dušanem Dvořákem**, advokátem, číslo osvědčení ČAK 9714, se sídlem a adresou pro doručování DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář, Hlinky 505/118, 603 00 Brno, datová schránka: mcbpt3u

Žalovaný č. 1: **New World Resources N. V.**, založená podle zákonů Nizozemí a registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod číslem 34239108 a registrována jako zahraniční společnost v britském obchodním rejstříku s britským číslem založení BR016952 a se sídlem na adrese 115 Park Street, Londýn, W1K 7AP, Velká Británie

Žalovaný č. 2: **Zdeněk Bakala**, nar. dne 7. února 1961, bytem Modrava 14, 341 92

Žalovaný č. 3: **Peter Kadas**, dat. nar. 27. února 1962, bytem NW3 1HP Londýn, 3 Streatley Place, Spojené království Velké Británie a Severního Irsku

Žalovaný č. 4: **BXR Group Limited**, se sídlem PO Box 71 Road Town Tortola VG1110, British Virgin Islands

Žalovaný č. 5: **CERCL Mining B.V.**, společnost založená podle zákonů Nizozemí a registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod číslem 34348220 se sídlem se sídlem Zuidplein 160, 1077XV Amsterdam

za účasti **Krajského státního zastupitelství v Ostravě**, se sídlem Na Hradbách 1836/21, 729 01 Ostrava 1

Vyjádření žalobce

Podepsáno elektronicky
Zasláno datovou schránkou

Bez příloh

I. Úvod

1. Žalobci byl dne 11. 2. 2020 doručen přípis Krajského soudu v Ostravě, č.j. 32 ICM 2312/2017–286, ve kterém se soud vyjadřuje k námitkám žalovaného č. 2 ze dne 29. 9. 2017 a ze dne 10. 1. 2020. V rámci tohoto přípisu soud předestírá svůj názor k námitkám a zároveň vyzývá insolvenčního správce k případnému vyjádření ve lhůtě 15 dnů.
2. Na základě výzvy Krajského soudu v Ostravě, č. j. 32 ICM 2312/2017 – 289 doručené žalobci dne 11. 2. 2020, byl žalobce zároveň vyzván k vyjádření se k replice žalovaného č. 2.
3. Žalobce tímto v stanovené lhůtě reaguje na přípis Krajského soudu v Ostravě, č.j. 32 ICM 2312/2017–286 a vyjádření žalovaného č. 2.

II. Námítky žalovaného č. 2

4. Žalovaný č. 2 v rámci vyjádření ze dne 29. 9. 2017 namítá:
 - (i) údajnou překážku litispendence, když má za to, že jelikož dne 8. 11. 2016 byla podána dlužníkem Správa pohledávek OKD, a.s. (dále jen „**Dlužník**“) žaloba na zaplacení 24.546.499.252 Kč, která je projednávána u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 15 Cm 225/2016, a jelikož se v rámci řízení sp. zn. 15 Cm 225/2016 Dlužník domáhá proti žalovanému č. 2 zaplacení bezdůvodného obohacení a náhrady škody, která mu vznikla mimo jiné v důsledku výplat dividend, které byly vyplaceny na základě rozhodnutí žalované č. 1, coby jediného akcionáře žalobce, ze dne 17. 5. 2011 o rozdělení zisku žalobce ve výši 6.000.000.000 Kč (dále jen „**Rozhodnutí I**“) a ze dne 15. 5. 2012 o rozdělení zisku žalobce ve výši 6.095.000.025 Kč (dále jen „**Rozhodnutí II**“, a v rámci tohoto řízení 32 ICM 2312/2017 se insolvenční správce domáhá proti žalovanému č. 2 vrácení peněžitého plnění z neúčinných právních úkonů, kterými jsou Rozhodnutí I a Rozhodnutí II, mají obě tato řízení mají mít dle žalovaného č. 2 totožný předmět, čímž má být dána překážka litispendence a
 - (ii) dle názoru žalovaného č. 2 není dána jeho pasivní legitimace, když má za to, že insolvenční správce tuto legitimaci v žalobě, jež je předmětem tohoto řízení, dostatečně netvrdí ani neprokazuje.
5. V rámci vyjádření ze dne 10. 1. 2020 si žalovaný č. 2 stěžuje na politickou situaci v České republice, když je veřejností ostrakizován jako *persona non grata* (str. 3–12 tohoto vyjádření), a dále namítá, že:
 - (i) dle názoru žalovaného č. 2 rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 29 ICdo 6/2012 o možnosti podání odpůří žaloby podle zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „**insolvenční zákon**“) není v této věci aplikovatelné, a to z toho důvodu, že není dle názoru žalovaného č. 2 nelze odporovat usnesení valné hromady (jediného akcionáře) dlužníka jako úmyslného právního úkon dle ust. § 242 insolvenčního zákona, a
 - (ii) Rozhodnutí I a Rozhodnutí II jako rozhodnutí jediného akcionáře v působnosti valné hromady o rozdělení zisku není dle názoru žalovaného č. 2 způsobilé být úmyslně zkracujícím právním úkonem Dlužníka podle § 242 insolvenčního zákona, *neboť jednak jím samotným nemohl být žádný z věřitelů ani hypoteticky zkrácen (sic!)*, a jednak usnesení valné hromady (rozhodnutí jediného akcionáře) je dle výše uvedené judikatury Nejvyššího soudu ČR toliko „jinou právní skutečností“, nikoliv právním úkonem, proto nemůže být činěno s úmyslem zkrátit věřitele, když dle názoru žalovaného č. 2 teprve samotná výplata dividend je tímto právním úkonem, kterým

došlo ke zmenšení majetku Dlužníka a tudíž úkonem odporovatelným, resp. úmyslně zkracujícím právním úkonem ve smyslu § 242 insolvenčního zákona.

6. K výše uvedeným námitkám se pak vyjadřuje Krajský soud v Ostravě v rámci přípisu č.j. 32 ICm 2312/2017–286, který se navíc bude dále zabývat návrhem na přerušení tohoto řízení.
7. Žalobce tímto podává svoji repliku k vyjádřením žalovaného č. 2 a uvedeného přípisu Krajského soudu v Ostravě.

III.

K údajné překážce litispendence

8. Dne 8. 11. 2016 podal Dlužník žalobu na zaplacení částky 24.546.499.252,- Kč, která je projednávána u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 15 Cm 225/2016. V rámci ní se Dlužník domáhá proti žalovanému č. 2 zaplacení bezdůvodného obohacení a náhrady škody, která mu vznikla mimo jiné v důsledku výplat dividend, které byly vyplaceny na základě Rozhodnutí I a Rozhodnutí II.
9. Žalovaný č. 2 se domnívá, že pokud v tomto řízení 32 ICm 2312/2017 se insolvenční správce domáhá proti žalovanému č. 2 vrácení peněžitého plnění z neúčinných právních úkonů, kterými jsou Rozhodnutí I a Rozhodnutí II, mají řízení sp. zn. 15 Cm 225/2016 a toto řízení sp. zn. 32 ICm 2312/2017 totožný předmět, a tím je dána překážka litispendence.
10. Závěry žalovaného č. 2 jsou zjevně nesprávné. V rámci řízení sp. zn. 15 Cm 225/2016 je žalobcem Dlužník, insolvenční správce není účastníkem tohoto řízení a naopak, v rámci tohoto řízení sp. zn. 32 ICm 2312/2017 je žalobcem insolvenční správce, Dlužník účastníkem tohoto řízení není.
11. Z výše uvedeného je zřejmé, že není naplněn předpoklad, který by dal za vznik překážky litispendence, když v obou řízeních **jsou účastníky různé osoby**.
12. Dle ust. § 83 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“) platí, že *zahájení řízení brání tomu, aby o téže věci probíhalo u soudu jiné řízení*.
13. K tomu komentářová literatura uvádí: „*Aby se překážka litispendence mohla uplatnit, je zapotřebí, aby dříve i později zahájená věc (věci) byly totožné. Totožnost věci je dána totožností předmětu řízení a totožností účastníků. Za předmět řízení je považován procesní nárok, který je tvořen dvěma složkami: jednak základem procesního nároku, jenž je vymezen žalobcem tvrzenými skutkovými okolnostmi, a předmětem procesního nároku, jímž je v žalobě uvedený petit (žalobní návrh, žádost). Závěr o totožnosti věci tak musí vycházet z toho, že v obou (v několika) řízeních tvoří základ procesního nároku shodné skutkové okolnosti (stejný skutek), že předmět procesního nároku (petit) je stejný a že v řízeních vystupují stejní účastníci.*“ (srov. Komentář k ust. § 83 o.s.ř. In: Lavický, P. a kol. Občanský soudní řád [§ 1 až 250]. Řízení sporné. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2016.)
14. V předmětné věci je zřejmé, že podmínka totožnosti účastníků v řízení sp. zn. 15 Cm 225/2016 a sp. zn. 32 ICm 2312/2017 **není splněna**, když žalobci v těchto řízeních jsou různé osoby (Dlužník/insolvenční správce).
15. Účastenství jednotlivých žalobců (Dlužníka nebo insolvenčního správce) přitom nelze bagatelizovat, jak činí žalovaný č. 2 ve svých vyjádřeních. Dle insolvenčního zákona je insolvenční správce samostatný subjekt nabytý právy a povinnostmi, jenom on je oprávněn podat odpůřčí žalobu vůči třetí osobě ve smyslu ust. § 235 a násl. insolvenčního zákona.
16. Judikatura Nejvyššího soudu ČR, na kterou odkazuje žalovaný č. 2 ve svém vyjádření ze dne 10. 1. 2020 v bodě 36. (sp. zn. 31 Cdo 365/2009 nebo 29 Cdo 2358/2017), není pro tato řízení přílehavá. Byť se v těchto řízeních pojednává o nároku na zaplacení a návrhu na určení neúčinnosti právních úkonů a následně rovněž nároku na zaplacení (z neúčinných smluv), v obou případech byl zde žalobcem insolvenční správce (správce konkursní podstaty), a tudíž

v těchto případech byla splněna podmínka stejného účastenství v obou řízeních. V případě řízení sp. zn. 15 Cm 225/2016 a sp. zn. 32 ICm 2312/2017 tato podmínka splněna není.

17. Žalovaný č. 2 se ve svých vyjádřeních domnívá, že rozdílnost žalobců v obou řízeních je pouze *formální a zdánlivá* (vynucená ustanoveními insolvenčního zákona ohledně aktivní procesní legitimace), nicméně z materiálního hlediska je totožnost subjektu na straně žaloby, resp. uvedených žalob jednoznačná, jelikož plnění, kterého se domáhá insolvenční správce předmětnou žalobou, jakož i plnění, kterého se domáhá Dlužník v případě úspěchu, vždy náleží do majetkové podstaty Dlužníka. Tyto závěry žalovaného č. 2 jsou nesprávné.
18. Insolvenční správce a Dlužník jsou samostatné procesní subjekty, insolvenční správce při výkonu své funkce hledí na zájmy věřitelů a snaží se, aby vykonal vše pro co nejvyšší uspokojení věřitelů. Není proto z podstaty jeho zvláštního postavení možné, jak dovozuje žalovaný č. 2, aby se při své funkci spoléhal na dlužníka v úpadku, aby tento (místo něj) vykonal vše potřebné pro naplnění zájmu a maximálního uspokojení věřitelů. Z těchto důvodů je jenom insolvenčnímu správci umožněno odporovat právním úkonům dle ust. § 235 a násl. insolvenčního zákona, protože jenom lze zajistit objektivního docílení a naplnění zásady insolvenčního řízení (srov. § 5 insolvenčního zákona).
19. Nelze tak dovozovat jakékoliv materiální hledisko totožnosti insolvenčního správce a Dlužníka, stejně tak nelze označovat tyto subjekty jenom za formálně odlišné osoby. Proti této logice se staví jakékoliv postupy v rámci insolvenčního řízení, insolvenční správce uvádí analogický případ popírání pohledávek v rámci přezkumného řízení, kdy oba subjekty (jak insolvenční správce, tak dlužník v reorganizaci), jsou oprávněny k popěrným úkonům vůči přihlašovaným pohledávkám, byť i zde po materiální stránce věci zastupují oba stejné zájmy. Zde pak vrchní soudy dovozují, že pokud pohledávka věřitele žalujícího určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky, byla v rámci přezkumného jednání popřena co do pravosti a výše insolvenčním správcem i dlužníkem a návaznosti na to uplatnil věřitel jako žalobce své právo žalobou jenom proti insolvenčnímu správci, incidenční žaloba směřuje pouze proti insolvenčnímu správci a tedy nepodá-li věřitel pohledávky popřené insolvenčním správcem i dlužníkem v reorganizaci včas žalobu o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky vůči některému z popírajících (vůči insolvenčnímu správci nebo vůči dlužníku), pak v rozsahu popření pohledávky tím z popírajících, vůči kterému věřitel žalobu nepodal, nastávají i v reorganizaci účinky uvedené v § 198 odst. 1 větě třetí IZ.
20. Popře-li nevykonatelnou pohledávku jak insolvenční správce, tak dlužník v reorganizaci, musí být žaloba o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky podána (v rozsahu dotčeného popěrným úkonem toho kterého z nich) proti oběma popírajícím (proti insolvenčnímu správci a dlužníku, jelikož jsou to zcela samostatní účastníci řízení), byť oba zastupují *materiálně stejné zájmy*, nicméně je nelze považovat jejich postavení za ryze formální nebo zdánlivé. Pokud tak žaloba na určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky není podaná včasně vůči oběma (insolvenčnímu správci i dlužníkovi) žalobu podanou přihlášeným věřitelem ve stejném rozsahu vůči druhému popírajícímu insolvenční soud zamítne (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 10. 2015, č. j. 104 VSPH 536/2015-94).
21. I z výše uvedeného je zřejmé, že závěry žalovaného č. 2 o *formální a zdánlivé rozdílnosti* insolvenčního správce a dlužníka v insolvenčním řízení jsou nesprávné. Jelikož není splněna podmínka totožnosti účastníků v řízení sp. zn. 15 Cm 225/2016 a sp. zn. 32 ICm 2312/2017, nelze jakoukoliv překážku litispendence namítanou žalovaným č. 2 konstatovat a zastavovat toto řízení sp. zn. 32 ICm 2312/2017.
22. Byť tak může být dán stejný procesní základ v obou řízeních, žalobci v řízeních sp. zn. 15 Cm 225/2016 a sp. zn. 32 ICm 2312/2017 jsou různí. S tímto se nakonec ztotožňuje i Krajský soud v Ostravě v přípise ze dne 7. 2. 2020, č.j. 32 ICm 2312/2017–286, když v tomto směru rovněž správně podotýká, že v případě určování neúčinnosti nelze u dlužníka s dispozičním oprávněním očekávat, že sám bude napadat své právní úkony, kdy navíc sám není k tomuto insolvenčním zákonem aktivně legitimován.

IV. K pasivní legitimaci žalovaného č. 2

23. Žalovaný č. 2 v rámci vyjádření ze dne 29. 9. 2017 namítá, že není dána jeho pasivní legitimace, když má za to, že insolvenční správce tuto legitimaci v žalobě, jež je předmětem tohoto řízení, dostatečně netvrdí ani neprokazuje.
24. Dle názoru žalovaného č. 2 žalobce opomíjí skutečnost, že dividendy vyplacené na základě Rozhodnutí I a II byly vyplaceny výlučně žalovanému č. 1, který v té době byl jediným akcionářem Dlužníka, proto i kdyby byla určenost neúčinnost Rozhodnutí I a Rozhodnutí II ve smyslu § 242 insolvenčního zákona, nelze připustit, že by zde byla jiná osoba, která by měla z takových neúčinných právních úkonů prospěch, než právě žalovaný č. 1.
25. I v tomto směru je argumentace žalovaného č. 2 nesprávná. Jak už žalobce podotkl v rámci své odpůřčí žaloby, jež je předmětem tohoto řízení, dle ust. § 237 insolvenčního zákona platí, že povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů **mají osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo které z něho měly prospěch.**
26. Insolvenčním zákonem je tak v ust. § 237 odst. 1 vymezen okruh pasivně materiálně legitimovaných osob, z nichž vyplývá i okruh osob pasivně legitimovaných z hlediska práva procesního, jedná se o osoby: a) v jejichž prospěch bylo neúčinné právní jednání učiněno, nebo b) které z něj měly prospěch.
27. Jak uvádí i odborná literatura, „osoby pasivně legitimované definuje zákonodárce obecně, aby bylo předmětnou úpravu možné aplikovat **na co nejširší okruh situací**, neboť úkonem zkracujícím mohou být právní jednání dvoustranná i jednostranná, jednání úplatná i bezúplatná, s předmětem plnění spočívajícím v provedení úkonů, či naopak převedení věcí, jež mohou být určeny jak k dlouhodobému užívání, tak i k přímé spotřebě atd. Osobou, v jejíž prospěch bylo neúčinné právní jednání učiněno, je osoba, vůči níž směřovalo plnění, ať již se jedná například o druhého účastníka dvoustranného právního vztahu nebo o adresáta jednostranného právního jednání. Osobou mající z dlužníkovy neúčinného právního jednání prospěch může být například ten, kdo se stal dědicem poté, co dlužník odmítl dědictví.“ (srov. Hásová, J., Moravec, T. a kol. Insolvenční zákon, 3. vydání. Praha: 2018, 1824 s. 900 – 908).
28. Jak žalobce popisuje v části V. odpůřčí žaloby ze dne 5. 5. 2017, z dostupných informací je zřejmé, že žalovaný č. 2 je osoba s vlivem na žalovaném č. 1, a tudíž byl nepochybně beneficentem prostředků vyplacených na základě Rozhodnutí I a Rozhodnutí II. To, že žalovaný č. 2 schovává svůj vliv v mezinárodní struktuře různě propojených společností, neznamená nedotknutelnost těchto prostředků vyplacených z neúčinných Rozhodnutí I a Rozhodnutí II.
29. Dle ust. § 6 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen „**občanský zákoník**“), má každý povinnost jednat v právním styku poctivě. Nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu. Dle ust. § 3030 občanského zákoníku i na práva a povinnosti, která se posuzují podle dosavadních právních předpisů, se použijí ustanovení části první hlavy I.
30. Byť žalobce neví přesně určit přesný podíl žalovaného č. 2 nebo určit, jaká výše prostředků byla žalovanému č. 2 od žalovaného č. 1 z neúčinných právních úkonů (Rozhodnutí I a Rozhodnutí II), jak žalobce uváděl již v odpůřčí žalobě, tato skutečnost nebrání tomu, aby odpůřčí žalobu směřoval vůči vícero žalovaným, kterých by v žalobním návrhu navrhoval zavázat společně a nerozdílně.
31. Nejvyššího soudu ČR v usnesení ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. 29 Odo 121/2003, uvádí, že „*nespatřuje nic neobvyklého v praxi, kterou se žalobce domáhá úhrady nároku po více žalovaných s vědomím, že uspět může jen vůči jednomu z nich, neboť si není jist pasivní věcnou legitimací. Bez zřetele k tomu, že v těchto případech je lepší formulovat žalobu tak, že se žalobce domáhá úhrady příslušné částky **solidárně (ač tato solidarita z hmotného práva***

plynout nemusí), nebrání žádné procesní ustanovení ani tomu, aby jeden a týž nárok byl žalobcem současně (samostatně) vymáhán po více žalovaných, s tím rizikem, že vůči některým (těm, jež pasívně legitimováni nejsou) ve sporu uspět nemůže.“

32. Je zcela zřejmé, že dividendy vyplacené na základě Rozhodnutí I a Rozhodnutí II byly žalovanému č. 2 a žalovanému č. 3 vyplaceny postupně „nahoru“ skrze mezinárodní akcionářskou strukturu žalovaného č. 2, a tudíž směřování odpůří žaloby i vůči žalovanému č. 2 je zcela namístě.
33. Výše vyplacených dividend z neúčinných právních úkonů (Rozhodnutí I a Rozhodnutí II) jsou přitom zjistitelné a veškerými těmito informacemi budou disponovat účastníci řízení na straně žalované.
34. Jak uvádí např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 23 Cdo 1711/2016, „[v] situacích, kdy strana zatížená důkazním břemenem objektivně nemá a nemůže mít k dispozici informace o skutečnostech významných pro rozhodnutí ve sporu, avšak protistrana má tyto informace k dispozici, může nastoupit vysvětlovací povinnost protistrany“ (podobně viz rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 16. 12. 2011, sp. zn. 22 Cdo 883/2010).
35. Žalobce ve smyslu výše uvedeného navrhuje, aby soud uložil ve smyslu usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 23 Cdo 1711/2016 vysvětlovací povinnost:
- (i) žalovanému č. 1, a to předložení účetních závěrek, všech rozhodnutí valných hrad o výplatě zisku (dividend) žalovaného č. 1 s opisy seznamů akcionářů od r. 2011 do současnosti spolu s doklady o výplatách zisku (dividend) za toto období,
 - (ii) žalovanému č. 4, a to předložení účetních závěrek, všech rozhodnutí valných hrad o výplatě zisku (dividend) žalovaného č. 4 s opisy seznamů akcionářů od r. 2011 do současnosti spolu s doklady o výplatách zisku (dividend) za toto období,
 - (iii) žalovanému č. 5, a to předložení účetních závěrek, všech rozhodnutí valných hrad o výplatě zisku (dividend) žalovaného č. 5 s opisy seznamů akcionářů od r. 2011 do současnosti spolu s doklady o výplatách zisku (dividend) za toto období,
36. Na základě výše uvedené dokumentace bude možné určit přesnou výši prospěchu, který žalovaní z Rozhodnutí I a Rozhodnutí II měli.

V.

K charakteru odporovatelnosti usnesení valné hromady (jediného akcionáře) jako úmyslného právního úkon dle ust. § 242 insolvenčního zákona

37. Žalovaný č. 2 se domnívá, že rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ve věci sp. zn. 29 ICdo 6/2012 o možnosti podání odpůří žaloby podle insolvenčního zákona není v této věci aplikovatelné, a to z toho důvodu, že není dle názoru žalovaného č. 2 možné odporovat usnesení valné hromady (jediného akcionáře) dlužníka jako úmyslného právního úkonu dle ust. § 242 insolvenčního zákona.
38. Žalovaný svou argumentaci staví na ohýbání závěrů Nejvyššího soudu ČR ve výše uvedeném rozhodnutí, kdy Nejvyšší soud ČR konstatuje, že *rozhodnutí jediného společníka obchodní společnosti v působnosti valné hromady sice není právním úkonem obchodní společnosti, je však - v intencích § 2 odst. 1 obč. zák. - jinou [právní] skutečností*. Byť to Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí neuvádí, z této argumentace žalovaný č. 2 uzavírá, že pokud usnesení valné hromady (rozhodnutí jediného společníka) není právním úkonem, ale jinou právní skutečností, nelze u ní aplikovat hledisko úmyslu, a tudíž se dle názoru žalovaného č. 2 sice uplatní možnost jejich odporování ve smyslu insolvenčního zákona, avšak s výjimkou § 242 insolvenčního zákona ohledně odporovatelnosti úmyslně zkracujících právních úkonů. Jinými

slovy, dle názoru žalovaného č. 2 nemůže být usnesení valné hromady (rozhodnutí jediného společníka/akcionáře) dlužníka úmyslně zkracujícím právním úkonem.

39. I tyto závěry žalovaného č. 2 jsou nesprávné. Nejvyšší soud ČR ve věci sp. zn. 29 ICdo 6/2012 konstatoval, že „odpůrčí žalobou ve smyslu ustanovení § 235 a násl. insolvenčního zákona [tj. bez výjimky § 242 insolvenčního zákona] lze odporovat též rozhodnutí valné hromady obchodní společnosti nebo rozhodnutí jediného společníka obchodní společnosti v působnosti valné hromady (...)“.
40. Navíc žalobce podotýká, že rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2014 v této věci sp. zn. 29 ICdo 6/2012 **zamítl** (tj. **věcně**) dovolání žalovaného v předmětné věci, a potvrdil právní závěry nižších soudů. Přitom ty v předmětné věci jasně uváděly, že „z hlediska zvláštní úpravy neúčinnosti právních úkonů dlužníka obsažených v ustanoveních § 235 až § 243 insolvenčního zákona [tj. **včetně** § 242 insolvenčního zákona] **je třeba na rozhodnutí jediného společníka (jímž byl žalovaný) pohlížet jako na právní úkon, jehož neúčinnosti se insolvenční správce může dovolat, neboť bez určovacího rozsudku by se do majetkové podstaty dlužníka nemohlo dostat žádného plnění z takového úkonu.**“
41. Nejen tak z této judikatury, kterou žalovaný č. 2 nesprávně vykládá, plyne, že i na usnesení valné hromady (rozhodnutí jediného společníka/akcionáře dlužníka) lze aplikovat hledisko úmyslu a ust. § 242 insolvenčního zákona, i v jiných věcech insolvenční soudy přímo rozhodovaly o odporovatelnosti usnesení valné hromady dlužníka dle ust. § 242 insolvenčního zákona.
42. Žalobce odkazuje např. na aktuální rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. října 2019, sp. zn. 79 ICm 1654/2018-82 (MSPH 79 INS 5954/2016), kterým **došlo k určení neúčinnosti rozhodnutí usnesení valné hromady dle ust. § 242 insolvenčního zákona**, ve kterém soud konstatuje následující:

„Podle § 242 insolvenčního zákona odporovat lze rovněž právnímu úkonu, kterým dlužník úmyslně zkrátil uspokojení věřitele, byl-li tento úmysl druhé straně znám nebo jí se zřetelem ke všem okolnostem musel být znám (odstavec 1). Má se za to, že u úmyslně zkracujícího právního úkonu učiněného ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern byl dlužníkům úmysl této osobě znám (odstavec 2). Úmyslně zkracujícímu právnímu úkonu lze odporovat, byl-li učiněn v posledních 5 letech před zahájením insolvenčního řízení. **Soud se primárně zabýval tím, zda (dílčí) rozhodnutí (usnesení) valné hromady dlužníka konané dne 21. 7. 2015, jímž byl založen dlužníkům závazek k úhradě plnění svým společníkům (mj. žalovanému) je právním úkonem (jednáním), jemuž tak může správce odporovat podle insolvenčního zákona.** Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 31. 3. 2014, sp. zn. 29 Cdo 6/2012 k této právní problematice uzavřel, že usnesení valné hromady obchodní společnosti sice není právním úkonem společnosti, jde však - v intencích § 2 odst. 1 obč. zák. - o jinou skutečnost, se kterou zákon v konkrétních, v něm určených, případech spojuje vznik, změnu nebo zánik právních vztahů (srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. ledna 1998, sp. zn. 1 Odon 60/97, uveřejněného pod číslem 64/1998 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek).

V dané věci však je nutné posuzovat s ohledem na datum konání valné hromady a přijetí odporovaného usnesení (21. 7. 2015) to, zda lze odporované usnesení valné hromady dlužníka považovat za právní jednání (úkon) podle zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích. Zákonodárce totiž v důvodové zprávě k ustanovením § 44 až 75 citovaného zákona výslovně uvedl, že: **usnesení valné hromady a jiná rozhodnutí orgánů korporací jsou právním jednáním, které je komunikováno jako korporaci, resp. společníkům, tak veřejnosti.** Soud však má za to, že ne každé usnesení valné hromady může být považováno za právní jednání korporace (např. usnesení, jímž bere valná hromada nějakou skutečnost na vědomí, či jím deklaruje právní skutečnost, takovým právním jednáním, jemuž lze odporovat z povahy věci zjevně není). **Usnesení valné hromady, s nimiž je spojen vznik, změna či zánik právních vztahů korporace ve vztahu k 3. osobám, však právním jednáním je, přičemž takovým jednáním je možné i odporovat žalobou. O takový případ se pak v dané věci podle názoru**

soudu jedná. Soud tak uzavírá, že rozhodnutí valné hromady ze dne 21. 7. 2015, která mj. založilo nový závazek dlužníka vrátit svým společníkům (mj. žalovanému) peněžité vklady je právním jednáním (úkonem), kterému lze odporovat žalobou insolvenčního správce v insolvenčním řízení. Žalovaný je jako společník dlužníka k dlužníku osobou blízkou.

Založení závazku dlužníka vyplatit svému společníkovi (žalovanému) částku 3.917.939,10 Kč, která spolu se závazkem k vrácení dalších částek ostatním dvěma společníkům ve výši celkem 8.031.870,20 Kč (na základě stejného rozhodnutí valné hromady), tedy ve vytvoření nového dlužníkovy závazku vůči všem svým společníkům ve výši celkem 11.949.809,30 Kč (!) představuje ze strany dlužníka zjevně úmyslně zkracující právní úkon podle § 242 insolvenčního zákona, jímž dlužník (resp. za něj hlasující žalovaný coby společník dlužníka) zkrátil uspokojení svých ostatních věřitelů, jejichž pohledávky byly v době přijetí usnesení splatné od roku 2014 a to minimálně ve výši 36.786.121,23 Kč (viz tvrzení dlužníka v insolvenčním návrhu, přihlášky pohledávek), vše v době, kdy dlužník již zjevně žádným zpeněžitelným majetkem nedisponoval a chystal se na sebe podat insolvenční návrh (což učinil o půl roku později). Kromě toho jde také o neúčinný právní úkon bez přiměřeného protiplnění podle § 240 insolvenčního zákona.“

43. Závěry žalovaného č. 2 o nemožnosti odporovat usnesení valné hromady (rozhodnutí jediného společníka/akcionáře) dlužníka ve smyslu ust. § 242 insolvenčního zákona jsou nesprávné. Insolvenční zákon, jak konstatuje i dosavadní judikatura, umožňuje žalovat na určení neúčinnosti těchto právních úkonů, a rovněž, byť tyto úkony Nejvyšší soud ČR v rozhodnutí v rámci řízení sp. zn. 29 ICdo 6/2012 označuje za jinou právní skutečnost, sám Nejvyšší soud ČR a nižší soudy konstatují, že i usnesení valné hromady (rozhodnutí jediného společníka/akcionáře) dlužníka lze odporovat jako úmyslně zkracující právní úkon ve smyslu ust. § 242 insolvenčního zákona.

VI.

Úmyslně zkracující právní úkon - Rozhodnutí I a Rozhodnutí II

44. Rozhodnutí I a Rozhodnutí II jako rozhodnutí jediného akcionáře v působnosti valné hromady o rozdělení zisku není dle názoru žalovaného č. 2 způsobilé být úmyslně zkracujícím právním úkonem Dlužníka podle § 242 insolvenčního zákona. Žalovaný č. 2 se domnívá, že samotným rozhodnutím nemohl být žádný z věřitelů ani hypoteticky zkrácen, a tento úkon nemůže být činěn s úmyslem zkrátit věřitele. Dle názoru žalovaného č. 2 teprve samotná výplata dividend je právním úkonem, kterým došlo ke zmenšení majetku Dlužníka a odporovatelným, resp. úmyslně zkracujícím právním úkonem ve smyslu § 242 insolvenčního zákona může být dle názoru žalovaného č. 2 pouze takový právní úkon, který sám o sobě vede ke zmenšení majetku dlužníka.
45. I v tomto směru jsou závěry žalovaného č. 2 nesprávné.
46. Rozhodnutí I a Rozhodnutí II nepochybně byly úmyslně zkracující právní úkony Dlužníka ve smyslu § 242 insolvenčního zákona. Je namístě podotknout, že v období r. 2006 – 2012 bylo jedinému akcionáři Dlužníka vyplacena obrovská peněžitá částka. Přitom usnesení valné hromady (rozhodnutí jediného akcionáře) ohledně výplaty zisku zakládá závazek společnosti vyplatit svým akcionářům peněžité vklady, a tudíž je právním jednáním (úkonem), kterému lze odporovat žalobou insolvenčního správce v insolvenčním řízení. To nakonec konstatuje i judikatura, kterou žalobce cituje již výše.
47. Závěr žalovaného č. 2 o tom, že takové rozhodnutí nemůže zkracovat věřitele společnosti (Dlužníka), když, jak žalovaný č. 2 popisuje v bodech 43. a násl. vyjádření ze dne 10. 1. 2020, nemá takové rozhodnutí dopad navenek, je nesprávné. Založení závazku Dlužníka vyplatit svému akcionáři podíl na zisku (dividendy), na základě rozhodnutí jediného společníka (akcionáře), je vytvoření závazku Dlužníka vůči jeho akcionáři a představuje zjevně úmyslně zkracující právní úkon podle § 242 insolvenčního zákona, jímž dlužník (resp. za něj hlasující

jediný akcionář dlužníka) zkrátí uspokojení svých ostatních věřitelů. Je nesprávný názor žalovaného č. 2, že rozhodnutí akcionáře v působnosti valné hromady Dlužníka má toliko dopady dovnitř společnosti (Dlužníka) a není možné je napadnout odpůrcí žalobou podle ust. § 235 a násl. insolvenčního zákona. Tento závěr výslovně vylučuje Městský soud v Praze ve výše citovaném rozhodnutí ze dne 4. října 2019, sp. zn. 79 ICM 1654/2018-82 (MSPH 79 INS 5954/2016), kdy konstatuje, že **„usnesení valné hromady a jiná rozhodnutí orgánů korporací jsou právním jednáním, které je komunikováno jako korporaci, resp. společníkům, tak veřejnosti.“**

48. Žalovaný č. 2 ve svém vyjádření (bod 46. a násl. vyjádření ze dne 10. 1. 2020) tvrdí, že rozhodnutí valné hromady akciové společnosti o rozdělení zisku je toliko zákonným předpokladem pro pozdější výplatu zisku a není předpokladem jediným a samo o sobě nepostačuje ani k tomu, aby byl zisk vyplacen, tím spíše toliko na základě rozhodnutí nemůže dojít ke zkrácení věřitelů Dlužníka, kdy podle § 187 odst. 1 písm. f) zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „**obchodní zákoník**“), dle kterého spadalo rozhodnutí o rozdělení zisku do výlučné působnosti valné hromady, nicméně obchodní zákoník dle názoru žalovaného č. 2 předpokládal v souvislosti s výplatou zisku ještě ingerenci představenstva, jak je patrné např. z jeho ustanovení § 179 nebo § 192 odst. 1 obchodního zákoníku. Z této konstrukce pak žalovaný č. 2 dovozuje, že pouhé rozhodnutí valné hromady (jediného akcionáře) o rozdělení zisku (dividend) nelze považovat za skutečnost, kterou by mohlo přímo dojít k *hypotetickému zkrácení* věřitelů dané akciové společnosti ve smyslu § 242 insolvenčního zákona, když teprve samotnou výplatou dividendy totiž došlo ke zmenšení majetku akciové společnosti. I v tomto se žalovaný č. 2 mylí. Z obchodního zákoníku jasně plyne, že jediným předpokladem a vznikem práva na výplatu zisku (dividendy) je rozhodnutí valné hromady (jediného akcionáře) o této výplatě.
49. „Právo na výplatu dividendy je podle ustanovení § 155 odst. 1 jedním ze základních práv akcionáře (viz též komentář k tomuto paragrafu). Ke vzniku práva na výplatu konkrétní dividendy však dochází pouze tehdy, pokud valná hromada za podmínek určených v tomto paragrafu rozhodne o výplatě dividendy [§ 187 odst. 1 písm. f)]. Akciová společnost přitom akcionáři nevyplácí dividendu ve výši, o které rozhodla valná hromada, ale je povinna z ní srazit daň podle § 36 DPřij. **Právo na výplatu konkrétní dividendy, na kterou vzniklo právo rozhodnutím o její výplatě, se promlčuje v obecné čtyřleté promlčecí lhůtě. Počátek běhu této lhůty se váže na den splatnosti dividendy podle [§ 178] odstavce 7“** (srov. Komentář k ust. § 178 obchodního zákoníku. In: Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: Obchodní zákoník. Komentář. 13. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 585 – 591). Přitom dle ust. § 178 odstavce 7 obchodního zákoníku platí, že *nestanoví-li stanovy nebo rozhodnutí valné hromady něco jiného, je dividendy a tantiémy splatná do tří měsíců ode dne, kdy bylo přijato usnesení valné hromady o rozdělení zisku*. O žádném dalším rozhodnutí, které by bylo podmínkou vzniku nároku na vyplacení dividendy obchodní zákoník nemluví. Je tedy zcela jasné, že ke vzniku splatnosti dividendy akcionáře není nutný žádný další krok ani rozhodnutí představenstva a v případě nevyplacení dividendy společností je tato v bez dalšího v prodlení s její výplatou.
50. Pokud žalovaný č. 2 tvrdí, že dalším krokem k výplatě dividendy je rozhodnutí představenstva o výplatě dividendy, žalovaný č. 2 se mylí. Toto rozhodnutí představenstva je toliko zákonnou překážkou, na základě které k vyplacení dividendy za určitých okolností nesmí dojít, byť tak rozhodla valná hromada (jediný akcionář).
51. „Zatímco rozdělení zisku je svěřeno v případě kapitálových společností vždy nejvyššímu orgánu (...), výplata zisku náleží vždy do působnosti statutárního orgánu obchodní korporace (bez ohledu na obecná či zvláštní ustanovení upravující působnost jednotlivých orgánů obchodní korporace). Vyplacení zisku nenastane automaticky po rozhodnutí o rozdělení zisku, **ale vyžaduje pečlivé zvážení ze strany statutárního orgánu, zda, komu a za jakých podmínek může k vyplacení zisku dojít**. Obchodní korporace, resp. statutární orgán, neporuší právo společníka nebo jiné oprávněné osoby na podíl na zisku, pokud zisk určený k rozdělení nebyl vyplacen s ohledem na zákaz výplaty pro rozpor se zákonem (...). **K výplatě zisku však**

statutární orgán přistoupí neprodleně poté, co překážka odpadla. [Tedy fakticky to učiní, nerozhodne o tom.] **Zákonnou překážkou** (...) *bude zejména okolnost, že vyplacení zisku, záloh na zisk nebo prostředků z jiných vlastních zdrojů by přivodilo obchodní korporaci úpadek* (...). Mezi vyplacením zisku a úpadkem obchodní korporace nemusí nutně být časová souvislost, postačí, pokud je dán vztah příčiny a následku. *Zákonnou překážkou k výplatě zisku je rovněž okolnost, že k rozdělení zisku došlo v rozporu se zákonem nebo společenskou smlouvou obchodní korporace.*“ (viz Štenglová, I., Havel, B., Čileček, F., Kuhn, P., Šuk, P.: Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 80 – 91).

52. Je zcela absurdní závěr žalovaného č. 2, že odpůří žaloba, jenž je předmětem tohoto řízení, by měla směřovat vůči rozhodnutí představenstva o výplatě dividendy. Nárok na její vyplacení vznikl již rozhodnutím jediného akcionáře Dlužníka, jak to výslovně stanovuje ust. § 178 odst. 7 obchodního zákoníku. Nemůže tomu být jinak, protože kdybychom předpokládali, že až rozhodnutím představenstva podle § 179 odst. 1 věty druhé obchodního zákoníku vzniká právo na výplatu dividendy, byl by takový závěr v rozporu s ust. § 178 odst. 7 obchodního zákoníku, který říká, že splatnost dividendy nastává bez dalšího po uplynutí stanovené doby od přijetí usnesení valné hromady (rozhodnutí jediného akcionáře) o rozdělení zisku. K splatnosti dividendy tak dle obchodního zákoníku není potřeba žádného dalšího rozhodnutí představenstva.
53. K námitkám v bodu 57. vyjádření žalovaného č. 2 ze dne 10. 1. 2020 jakož i k vyjádření Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 7. 8. 2019 na str. 4 žalobce uvádí, že by žalobce měl odporovat toliko samotným výplatám dividend, tedy faktickou činnost (bankovní převod), jež fakticky zkracovala věřitele dlužníka, je tento názor nesprávný. Již výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 ICdo 6/2012 vyplývá, že *vlastní výplata plnění přijatého žalovaným na základě rozhodnutí jediného společníka není právním úkonem, jehož neúčinnosti se lze u soudu dovolat*, což odpovídá právnímu názoru, který Nejvyšší soud formuloval v usnesení sp. zn. 30 Cdo 531/2003 (insolvenčním soudem správně zmíněném). To obecně neznamená, že např. výplatě z bankovního účtu nelze bez dalšího odporovat. Nicméně pokud je zde právní úkon (právní jednání), které se váže na samotnou faktickou výplatu, musí odpůří žaloba směřovat proti tomuto právnímu úkonu. Tedy kupř. (i) v případě uzavření nevýhodné kupní smlouvy (bez přiměřeného plnění) dlužníkem směřuje odpůří žaloba insolvenčního správce proti této kupní smlouvě, nikoliv proti samotné faktické výplatě kupní ceny dlužníkem, (ii) v případě uzavření nevýhodné směnné smlouvy dlužníkem, která je úmyslně zkracujícím právním úkonem směřuje odpůří žaloba insolvenčního správce proti této směnné smlouvě, nikoliv proti samotnému faktickému vydání věci dlužníkem, proto (iii) stejně tak v případě usnesení valné hromady (rozhodnutí jediného akcionáře) o výplatě zisku (dividend) směřuje odpůří žaloba insolvenčního správce proti tomuto rozhodnutí a nikoliv proti samotné (faktické) výplatě zisku dlužníkem. Takové jsou nakonec i závěry Městského soudu v Praze a Nejvyššího soudu ČR ve výše citované judikatuře.

VII.

K návrhu na přerušení řízení sp. zn. 32 ICm 2312/2017

54. Žalobce k návrhu na přerušení řízení sp. zn. 32 ICm 2312/2017 uvádí, že s **přerušením tohoto řízení nesouhlasí**, když má za to, že k přerušení řízení nejsou splněny podmínky.
55. Dle ust. § 109 odst. 2 o.s.ř. pokud soud neučiní jiná vhodná opatření, může řízení přerušit, jestliže (a) účastník se nemůže řízení účastnit pro překážku trvalejší povahy nebo proto, že je neznámého pobytu; (b) zákonný zástupce účastníka zemřel nebo ztratil způsobilost jednat před soudem nebo (c) probíhá řízení, v němž je řešena otázka, která může mít význam pro rozhodnutí soudu, nebo jestliže soud dal k takovému řízení podnět.
56. Smyslem ustanovení § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. je zajistit hospodárnost řízení, nicméně soud by měl posoudit, zda si otázku, která může mít význam pro jeho rozhodnutí, nevyřeší

předběžně sám. Při úvaze o tom, zda řízení přerušit, by měl soud postupovat podle okolností konkrétního případu, zejména s ohledem na to, zda v řízení nelze učinit jiná vhodná opatření a také s ohledem na celkovou délku řízení, o kterou se nutně původní řízení prodlouží.

57. Otázky, které si soud zpravidla není oprávněn posoudit sám, jsou zejména statusové otázky, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt, a kdo je spáchal (srov. § 135 odst. 1 o.s.ř.). Pokud např. soud posuzuje náhradu škody způsobenou dopravní nehodou, je namístě řízení přerušit, když výsledek řízení o náhradě škody závisí na otázce zavinění dopravní nehody, kterou posuzuje správní nebo trestní orgán.
58. K tomu literatura uvádí, že „[s]oud dle ust. § 109 odst. 2 písm. c) OSŘ může, nikoli musí, řízení přerušit v případě, že je třeba posoudit otázku, která může být významná pro civilní řízení. **K přerušení řízení by mělo docházet pouze výjimečně, protože soudu je dle ust. § 135 odst. 2 o.s.ř. povoleno posoudit si i otázky, které přísluší rozhodnout jiným orgánům. Civilní soud by neměl vyčkávat na vyřešení předběžné otázky, ale tuto si posoudit sám. Institut přerušení řízení by měl být výjimečný, neboť tímto dochází k prodloužení rozhodnutí ve věci civilním soudem.**“ (Srov. BUREŠ, J. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. 7. vyd. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 622.)
59. Pro problematiku přerušení řízení nastavuje o.s.ř. poměrně přísné podmínky. Pokud soud přerušit řízení, byť k tomuto nejsou splněny podmínky, může dojít k průtahům, jež vedou k porušení procesních práv účastníka řízení.
60. Navíc „vyřešení určité otázky v předchozím řízení nezavazuje soud v řízení následném vedeném mezi jinými účastníky, byť ono předchozí rozhodnutí mělo konstitutivní povahu (například rozhodnutí o vypořádání společného jmění – NS 22 Cdo 2209/2015, SR 5/2016 s. 159). Chce-li se od předchozího rozhodnutí odchýlit, musí však vyložit, proč tak činí (ÚS II. ÚS 2742/07).“ (srov. Svoboda K., Smolík P., Levý J., Šínová R. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 566 – 568).
61. Žalovaný má za to, že pro přerušení tohoto řízení nejsou splněny podmínky, když soud v rámci tohoto řízení je povinen vyhodnotit si otázku platnosti Rozhodnutí I a Rozhodnutí II sám. Pokud soud zjistí platnost, ale rozhodne o neúčinnosti těchto právních úkonů (ve smyslu insolvenčního zákona), přičemž zaváže žalovaného k vrácení předmětného plnění z těchto neplatných úkonů, druhý soud nemůže stejně zavázat žalovaného v řízení, ve kterém dlužník (s dispozičním oprávněním) žaluje stejného žalovaného jako insolvenční správce v incidenčním sporu (o odpůrčí žalobě), protože dlužník ve druhém řízení neprokáže neplatnost těchto právních úkonů. Nemůže tudíž nastat situace, že soudy v obou řízeních zavážou žalovaného dvakrát. K přerušení tohoto řízení sp. zn. 32 ICm 2312/2017 proto není důvod.

VIII. Závěr

62. Z vyjádření žalovaného č. 2 neplyne žádná faktická a právně relevantní obrana vůči odpůrčí žalobě. Žalovaný č. 2 věnoval své vyjádření popisováním údajného *bezprecedentního útoku na jeho právo na spravedlivý proces* a tvrzení o údajném pokusu žalobce těžít z neoblíbenosti žalovaného č. 2.
63. Žalobce uvádí, že nemá pod kontrolou činnost Vyšetřovací komise k OKD, jež byla zřízena Poslaneckou sněmovnou České republiky. Tvrzení žalovaného č. 2 tímto směrem jsou zcela irelevantní a směšné.
64. Naopak, byť žalovaný č. 2 podal v této věci již tři vyjádření, za povšimnutí stojí, že se sám vůbec nevyjádřil ke skutkovým okolnostem ohledně vyplácení dividend Dlužníka a okolnostem přijetí Rozhodnutí I a Rozhodnutí II ani jinak nevysvětlil systematické vyplácení likvidních prostředků Dlužníka, jež vedly k jeho úpadku, když za období od r. 2006

do r. 2012 bylo Dlužníkem vyplaceno přes 65 miliard Kč (jenom pro srovnání, celý státní rozpočet České republiky za rok 2012 vykazoval příjmy 1,051 miliard Kč).

65. V návaznosti na výše uvedené žalobce trvá na svém žalobním návrhu uvedeném v odpůřčí žalobě ze dne 5. 5. 2017.

Podáno s účtou

Ing. Lee Louda, PhD.

insolvenčního správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s.

JUDr. Dušan Dvořák, advokát v plné moci

JUDr. Dušan
Dvořák

Digitálně podepsal
JUDr. Dušan Dvořák
Datum: 2020.02.25
18:14:57 +01'00'